

ΚΛΕΙΩ

Τόμος Δ'.
ΑΡΙΘΜ. 22 (94).

Ευδρομή, αρχομένη από 1. Ιανουαρίου και 1. Ιουλίου τούτου έτους, εξέμνητος μόνον και προπληρωτέα: Πανταχού φράγκ. χρ. 10 η μάρκ. 8.

ΕΤΟΣ Δ.

τη 15/27. Νοεμβρίου 1888.

ΑΡΧΑΙΑ ΕΝΕΤΙΚΗ ΜΕΓΑΛΟΠΡΕΠΙΑ.

Τὸ μελαγχολικὸν ἐκεῖνο θέληματρον, ὅπερ ἐξασκεῖ ἡ Βενετία ἐπὶ τοῦ ἐπισκεπτομένου αὐτὴν, καθιστᾷ τὴν πόλιν ταύτην ὅλως ἰδιαζόντως καὶ ἰδιορρυθμῶς ἐνδιαφέρουσαν. Πανταχοῦ βλέπει τις τὰ υπερήφανα ἔργα καὶ μνημεῖα τῆς ἀρχαίας ἰσχύος καὶ δόξης, ἀλλ' ἡ παρηκμασθεὶς ὄψις τῆς πρώην ἀθηναῆς καὶ ἀκμιαίας πόλεως ἀναμνησκει ἡμᾶς ἀμέσως καὶ ἐντόνως ὅτι ἡ δόξα καὶ ἰσχύς ἐκείνη ἦτο φθαρτὴ καὶ πρόσκαιρος καὶ ἀπὸ πολλοῦ δὲν ὑφίσταται πλέον. Ἡ Βενετία πενθεῖ ἐπὶ τῇ μεταβολῇ τῆς τύχης ἣν ὑπέστη καὶ μόνον τὰ παλάτια τῆς μᾶς ὑπενθυμίζουσιν ὅτι ἡ πόλις αὕτη ἦτο ποτὲ ἡ βασιλεὺς τῆς μεσογείου θαλάσσης, ἡ ἰσχυρὰ καὶ φοβερὰ δημοκρατία, ἡ πλουσιωτάτη καὶ ὡραιοτάτη πόλις τῆς Εὐρώπης. Πλουσία εἰς νίκας καὶ τιμὰς, μεγάλης χώρας ἐν Ἰταλίᾳ κρατοῦσα, καὶ μέχρι τῆς Ἀνατολῆς ἐκτεινομένη τὴν δυνάμιν τῆς ἰσχυρῆς δημοκρατίας τοῦ Ἁγίου Μάρκου ἀνευ ἀνταγωνιστοῦ, καὶ πᾶσαι αἱ παραχαῖ καὶ οἱ ἐμφύλιοι πόλεμοι, οἵτινες ἐσπάρασσόν τὴν Ἰταλίαν καὶ ἐξήρτων αὐτὴν ἄλλοτε περισσότερον καὶ ἄλλοτε ὀλιγώτερον ἐν τῶν Γερμανῶν αὐτοκρατορίᾳ, οὐδόλως ἐθίγον αὐτήν. Ἐχουσα ἰσχυρίαν ἐν τῇ ἐσωτερικῇ, ἦτο καὶ εὐδαίμων: ὡς τὸ ἀρίστα διοικούμενον κράτος, ὡς τὸ ἀθηρνώτατον καὶ

ἀκμιαύτατον τῶν τῆς Εὐρώπης κρατῶν ἐν τῷ ἐμπορίῳ καὶ τῇ βιομηχανίᾳ, ὡς ἡ ἐνδοξος ἐστία τοῦ ἀβροτάτου πολιτισμοῦ, τοῦ μεγίστου πλοῦτου καὶ τῆς πολυτελείας, τῆς εὐθυμίας ζωηρότητος καὶ σφρίγγους — οὕτω παρουσιάζεται ἡμῖν ἡ Βενετία περὶ τὰ τέλη τοῦ 15. καὶ τὰς ἀρχὰς τοῦ 16. αἰῶνος.

Κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην ἡ πόλις Βενετία εἶχε περὶ τὰς 200,000 κατοίκων. Διετῆρει ἐν τῇ θαλάσῳ 3000 ἐμπορικὰ

πλοῖα μὲ 17,000 ναῦτας, 300 πολεμικὰ πλοῖα μὲ 8000 ἄνδρας, καὶ 45 τριήρεις (γαλέρας) μὲ 11,000 ἀνδρῶν πλήρωμα. Ἡ ἐξαγωγή τῶν ἐμπορευμάτων τῆς ἀνήρχετο ἐτησίως εἰς 10 ἑκατομμυρίων δουκάτων ἀξίαν. Μόνῃ ἡ ἐμπορία τοῦ κεχρυσωμένου δέρματος, τὸ ὅποιον μετεχειρίζοντο διὰ περιπετάσματα τῶν τοίχων, ἀνήρχετο εἰς 100,000 δουκάτων ἀξίαν. Ἐπίσης μεγάλη ἦτο ἡ ἐμπορία τῶν βελούδων καὶ μεταξωτῶν, τῶν τριχάπτων καὶ λαμπρῶν θαλουργημάτων. Ὁλόκληρος ἡ Βενετία ἦτο ἀγορὰ ἐκ μεγαλοπρεπεστάτων ἐμπορικῶν καταστημάτων, ὅλα οὐδαμῶς ἄλλαχού ἐν Εὐρώπῃ εὐρίσκοντο, καὶ αὕτη ἡ πόλις μὲ τὰς μεγάλους κενόσημηνους ἐκκλησίας, μὲ τὰ ὡραῖα παλάτια, μὲ τοὺς καθαροὺς δρόμους καὶ τὰς ἀπᾶστραπτούσας πλατείας, μὲ τὰς ἀπειρίθιμους γεφύρας τὰς συνδεού-

ΧΡΙΣΤΙΑΝΟΣ Θ'.

Βασιλεὺς τῆς Δανίας.

ματα ὑπὲρ τῆς γενικῆς εὐημερίας τοῦ λαοῦ. Ἡ κυβέρνησις ἐφέρετο μετὰ μεγίστης ἐπιεικείας πρὸς τὰς κατωτέρας τάξεις. Ὅσον αὐστηρῶς καὶ ἀδυσωπήτως ἐτιμῶρει πᾶσαν παρεκτροπὴν τῶν εὐγενῶν καὶ πλουσίων, τοσοῦτον ἐπιεικῆς ἐδείκνυτο πρὸς τοὺς πολίτας τῶν μεσαίων καὶ τῶν ἐργατικῶν τάξεων, ἐκτὸς ἐὰν ἐπρόκειτο περὶ μεγάλων κακουργημάτων. Διὰ τοῦτο ὁ λαὸς ἦτο λίαν εὐχαριστημένος καὶ δὲν ἀνεμινγύετο εἰς τὰς δημοσίας ὑποθέσεις, ἀλλ' εὐπειθῶς καὶ εὐχαρίστως παιδόμενος εἰς τοὺς νόμους, ἦτο ὑπερήφανος ἐπὶ τῷ μεγαλείῳ καὶ τῇ δόξῃ τῆς δημοκρατίας καὶ ἐδέχετο εὐγνωμόνως πᾶσας τὰς ἀπολαύσεις, ἃς παρεῖχον αὐτῷ διαφιλιῶς αἱ δημοτέλεις ἑορταὶ καὶ πανηγύρεις καὶ αἱ λοιπαὶ διασκεδάσεις καὶ ψυχαγωγίαι ἐκ μέρους τῶν εὐγενῶν καὶ πλουσίων.

Ἦτο ἀρχαῖον ἔθιμον, εἰς ἐκάστην δημοσίαν πανήγυριν νὰ λαμβάνωσι μέρος εἰς τὰς πομπὰς πᾶσαι αἱ συντεχνίαι, καὶ διὰ τοῦτο ἕκαστος πολίτης ὄφειλε νὰ ἀνήκη εἰς μίαν ὀρισμένην συντεχνίαν. Κατὰ τὰς ἑορτὰς τῆς στέφews τῶν Δογῶν καὶ τῶν συζύγων αὐτῶν ἀνέπτυσσον αἱ συντεχνίαι μεγίστην μεγαλοπρέπειαν καὶ ὄλον αὐτῶν τὸν πλοῦτον καὶ τὴν λαμπρότητα, φιλοτιμούμεναι παντοιοτρόπως νὰ ἀνωψώσωσι τὴν δόξαν καὶ τὸ γόητρον τῆς δημοκρατίας. Παρήλαυον μὲ μουσικὰς, μὲ σάλπιγγας καὶ τύμπανα, μὲ λαμπροτάτας σημαίας, ἀνήγειρον θριαμβικὰς ἀψίδας, ἐτέλουν λεμβοδρομίας καὶ ἐδίδον εἰς τὸν ἀνώτατον ἄρχοντα τῆς πολιτείας πολυτελέστατα γεύματα ἐν τῷ παλατίῳ τῶν Δογῶν. Οἱ χρυσοῦχοι καὶ οἱ κρυσπῶλοι διεδραμάτιζον κατὰ τὰς ἑορτὰς ταύτας σπουδαιότατον πρῶσωπον. Καὶ ἔτι σπουδαιότερον οἱ ἀλιεῖς. Οὗτοι ἀπέτελουν μάλιστα ἐν τῷ προκαστεῖ τῆς Βενετίας Ἀγίῳ Νικολάῳ ἰδιαιτέραν δημοκρατίαν καὶ ὁ ἀρχηγὸς τῆς συντεχνίας τῶν ἔφερε κατὰ τὸ ἐπικρατοῦν ἔθιμον τὸν τίτλον τοῦ Δόγου, ὅπως ὁ ἀνώτατος ἄρχων τῆς Βασιλείας τοῦ Ἀδρια. Ἡ δημοκρατία αὕτη τῶν ἀλιέων εἶχεν ὡσαύτως ἰδίαν βουλὴν τῶν Δώδεκα καὶ ἰδιαιτέρον ἀρχιγραμματεῖα πρὸς διοίκησιν τῶν ἀλιευτικῶν ὑποθέσεων. Αἱ παρὰ τῇ πλατεῖᾳ τοῦ Ἀγίου Μάρκου ἀνώταται ἀρχαὶ δὲν ἀπηγόρευον τοῦτο εἰς τὴν μικρὸν λαὸν τοῦ Ἀγίου Νικολάου. Ἀπεναντίας, κατὰ τὴν ἐπίσημον ἐκλογὴν τοῦ Δόγου τῶν ἀλιέων ἦτο πάντοτε παρων καὶ εἰς ἐκ τῶν δουρικῶν γραμματέων, ὅστις συνώδευεν ἀκολούθως ἐν λαμπροτάτῃ πανηγυρικῇ πομπῇ τὸν ἐκλεγέντα εἰς τὸ Δουρικὸν παλάτιον, ἐνθα ὁ νέος Δόγης τῶν ἀλιέων ἐπεσκέπτετο τὸν ἀνώτατον ἄρχοντα τῆς πολιτείας, τὸν ἐκλαμπρότατον αὐτοῦ συνάδελφον.

Ἐκεῖνο τὸ ὅποιον μεγάλως συνετέλεσεν εἰς τὸ νὰ καταστήσῃ εὐάρεστον τῷ λαῷ καὶ ἀγαπητὴν τὴν πατριαρχικὴν σχέσιν μεταξὺ τῆς κρατούσης ἀριστοκρατίας καὶ τοῦ λαοῦ, ἦτο ἡ συνήθεια τῶν εὐγενῶν, νὰ δεικνύωνται λίαν εὐπροσή-

γοροί, φιλόφρονες καὶ γενναῖοι πρὸς πάντα πολίτην καὶ τῶν κατωτάτων ἐπι ἐργατικῶν τάξεων. Τὸ χάσμα, ὅπερ ἐχώριζε τὴν ὑψηλὴν ἐνετικὴν ἀριστοκρατίαν ἀπὸ τοῦ ταπεινοῦ ὄχλου, ἐγεφυροῦτο διὰ τῆς προσωπικῆς εὐμενείας καὶ φιλοφροσύνης αὐτῶν τῶν εὐγενῶν. Ἡ κυριώτερα τούτου ἀπόδειξις εἶναι, ὅτι οἱ πλείστοι τῶν εὐγενῶν ἀνελάμβανον τὴν θέσιν ἀναδόχου τοῦ τέκνου οἷας δῆποτε ἐργατικῆς οἰκογενείας, καὶ ἡ θέσις αὕτη ἐθεωρεῖτο ὡς ἱερὰ σχέσις, ἣτις προσελάμβανε πλείστακις τὸν χαρακτήρα ἀληθινῆς συγγενείας καὶ συνέδεε διὰ στενοτάτων δεσμῶν τὸν ἀνάδεκτον παῖδα κατ' ὄλον αὐτοῦ τὸν βίον πρὸς τὴν οἰκογένειαν τοῦ εὐγενοῦς αὐτοῦ προστάτου. Τοῦ ἀναδόχου ἡ οἰκία ἦτο πάντοτε ἀνοικτὴ εἰς τὸν βαπτιστικὸν του, τὸν ὅποιον ἐθεώρει καὶ μετεχειρίζετο ὡς μέλος τῆς ἰδίας του οἰκογενείας.

Τοιουτοτρόπως ἔζη λοιπὸν καὶ τὸ μέγα πλῆθος τοῦ ἐνετικοῦ λαοῦ κατὰ τοὺς χρόνους ἐκείνους τῆς ἀκμῆς τῆς δημοκρατίας ἐν ἀνέσει καὶ εὐθυμίᾳ καὶ εὐημερίᾳ ἀπολαύον, ὡς οὐδαμοῦ ἀλλαχού εἰς τοσοῦτον βαθμὸν, τῶν τοῦ βίου ἡδονῶν καὶ ἀπολαύσεων. Ἐν τῇ ὥραίᾳ ὑπὸ τῆς θαλάσσης πανταχόθεν περικλυζομένη καὶ ὑπὸ μυρίων διωρύγων διασχίζομενη πόλις, ὑπὸ τὸν ἥπιον καὶ αἰθριὸν οὐρανόν, εὕρισκε πάντοτε εὐκαιρίαν διὰ τὰς ἀθῶας διασκεδάσεις του. Εἰς μικρὰν ἀπὸ τῆς πόλεως ἀπόστασιν εἶχε τὸ Lido, ἐνθα διήγε μετὰ τῆς συζύγου καὶ τῶν τέκνων τὰς θερινὰς ἐσπέρας παρὰ τὰ φλοισβίζοντα κύματα τοῦ Ἀδριατικοῦ πελάγους. Μετὰ τὰς ὥραίας ἐνετικὰς λέμβους μετέβαιναν ἐκεῖ καὶ ἐπέστρεφεν ἀκολούθως εἰς τὴν πόλιν, ἐνῶ τὰ εὐθυμα ἄσματα τῶν κορασιῶν καὶ νεανίδων συνώδευον τὸν μαγευτικὸν πλοῦν. Εἰς τοὺς περιπάτους, εἰς τὴν πλατεῖαν τοῦ Ἀγίου Μάρκου, ἦτις πάντοτε διατηρεῖ τὸ θαυμάσιον θέλημα τῆς, ὑπῆρχον μυθολόγοι καὶ αὐτοσχεδιάζοντες ποιηταί, διηγετικῆς καὶ ζωηρᾶς κινήσεως εὐγενῶν καὶ ἐργατῶν καὶ ἐντοπίων καὶ ξένων. Τὰ λαμπρὰ περίχωρα καὶ αἱ πλησίον νῆσοι προύκαλλον διὰ τοῦ θελητρου τῶν παντὸς εἶδους ἐκδρομὰς, καὶ ὁ οἰκογενειακὸς βίος, ἀπῆλλαγμένος τῶν βιωτικῶν φροντίδων καὶ μεριμνῶν, διεμορφοῦτο χαριέντως διὰ τοῦ φαιδροῦ, ζωηροῦ καὶ ἀθῶου χαρακτήρος τῶν ἀνθρώπων. Εὐθύτης καὶ τιμότης ἦσαν αἱ κύρια ἀρεταὶ τοῦ ἐνετικοῦ λαοῦ, αἵτινες διετηρήθησαν παρ' αὐτῷ ἐπὶ μακρὸν εἰσέτι χρόνον, ἀφοῦ ἐν ταῖς ἀνωτέρας τάξεσιν ἡ παράλυσις τῶν ἡθῶν καὶ ἡ ἐκ τῆς σπατάλης καὶ ἀργίας ἐπελθοῦσα πενία ἐπήνεγκον καὶ συνετέλεσαν τὰς ὀλεθρίας αὐτῶν καὶ ἀνεπανορθώτους καταστροφὰς.

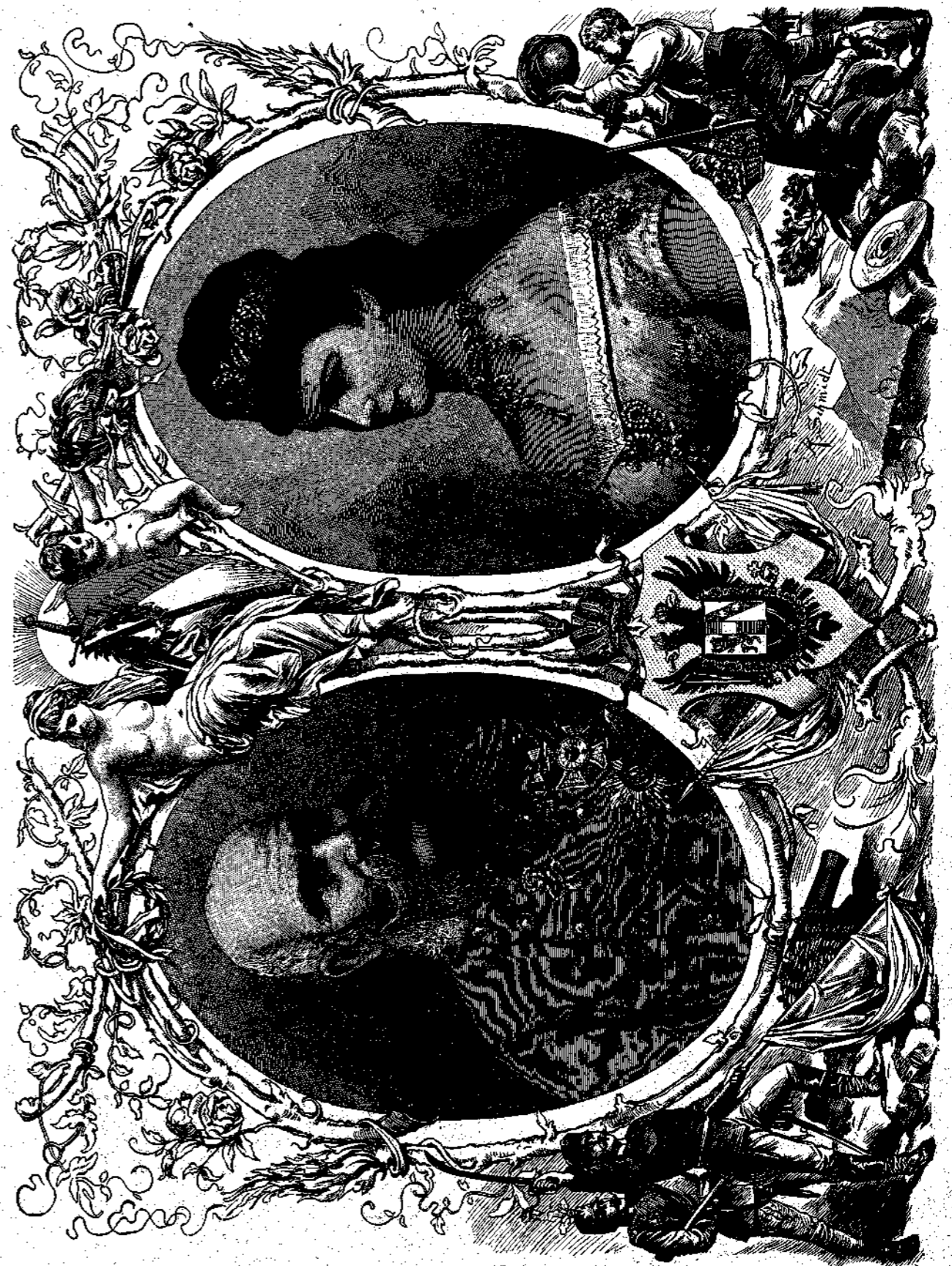
Τὴν σήμερον ἡ Βενετία εἶνε μόνον ἡ σκιά τοῦ ἀρχαίου αὐτῆς μεγαλείου, ἀλλ' ἐκ τῶν ἀρχαίων αὐτῆς μαρμαρινῶν παλατιῶν ὑπολάμπει εἰσέτι μελαγχολικῶς ἡ ἀνταύγεια τῆς ἀρχαίας ἐνετικῆς λαμπρότητος καὶ μεγαλοπρεπείας μέχρι τῶν ἡμετέρων χρόνων.

ΦΡΑΓΚΙΣΚΟΣ ΙΩΣΗΦ.

Τῇ 2. Δεκεμβρίου 1888 συμπληροῦται ἑξήκοντος τεσσαρακονταετίας, ἀφ' ἧς ὁ αὐτοκράτωρ Φραγκίσκος Ἰωσήφ Α' ἀνήλθε τὸν Αὐστριακὸν θρόνον! Οἱ λαοὶ τῆς ἐκτεταμένης μοναρχίας τῶν Ἀψβούργων παντοίοις τρόποις δὲ ἐκδηλώσασιν κατὰ τὴν ἡμέραν ταύτην τὸν βαθὺν σεβασμὸν καὶ τὴν ἀκραν ἀφοσίωσιν τῶν πρὸς τὸν Σεπτὸν Μονάρχην, ὅστις ἀπὸ τεσσαρακονταετίας μὲ στιβαρὰν χεῖρα κρατεῖ τὸ πηδάλιον τῆς πολιτείας καὶ ἀνεκδότως καὶ μετὰ μεγάλης φρονήσεως ἐργά-

ζεται ὑπὲρ τῆς εὐημερίας καὶ τοῦ μεγαλείου τῶν λαῶν τῆς μοναρχίας του!

Εἶνε δύσκολον νὰ σκιαγραφῆσῃ τις ἐν ὀλίγοις τὸν Μονάρχην, οὗ ἡ ἱστορία ἀναποσπᾶστος συνδέεται μετὰ τῶν μεγάλων ἱστορικῶν γεγονότων τῆς διαβρέυσσας τεσσαρακονταετίας. Πρωτότοκος υἱὸς τοῦ ἀρχιδουκῆ Φραγκίσκου Καρόλου ἐγεννήθη ἐν Schönbrunn τῇ 18. Αὐγούστου 1830 καὶ ἐξ ἀπαλῶν ὀνύχων ἔτυχεν εἰς ἄκρον ἐπιμελημένης ἀνατρο-

Ο ΑΥΤΟΚΡΑΤΩΡ ΤΗΣ ΑΥΣΤΡΙΑΣ ΦΡΑΓΚΙΣΚΟΣ ΙΩΣΗΦ ΚΑΙ Η ΑΥΤΟΚΡΑΤΡΙΣ ΕΛΙΣΑΒΕΤ.

M 2

ἀπεχωρίζοντο ἐπὶ μακρὸν χρόνον, καὶ ὁ Διέγος Δὲ Φαιάρδος οὐδεμίαν εὐκαιρίαν εὗρισκεν, ὅπως συναντήσῃ τὴν Βιολάντην μόνην. Ὅτι αἱ ἐρωτικαὶ αὐτοῦ ἐκδηλώσεις ἠδύνατο ν' ἀποκρουσθῶσιν ἀποτόμως ὑπὸ τῆς ἐναρέτου γυναικός, οὔτε κἀν ἐφαντάζετο. Πλούσιος, νέος, ἐξ εὐγενούς καταγωγῆς καὶ μὲ πολλὰ φυσικὰ δῶρα πεπροικισμένος, δὲν εἶχε μεγάλην ὑπόληψιν περὶ τῆς γυναικείας ἀρετῆς, καθ' ὅσον μάλιστα εὐκόλως εἶχε κατορθώσῃ νὰ κάμῃ ἀρετὰς κατακτήσεις μεταξὺ τῶν ἀδελικῶν κυριῶν. Οὐδόλως ἐφαντάζετο ὅτι ὑπῆρχε καὶ ἄλλο εἶδος γυναικῶν πολὺ διάφορον τούτου, οὔτε ἐσκέπτετο ὅτι ἡ πρὸς τὸν σύζυγον ἀγάπη καὶ ἀφοσίωσις τῆς γυναικός εἶνε ἰσχυροτάτη σκέπη, δυναμένη νὰ προφυλάξῃ αὐτὴν ἀπὸ πάσης ἐπηρείας οἰουδῆποτε ξένου προσώπου. Διὰ τοῦτο ἤλπιζε καθ' ἐκάστην ἡμέραν, ὅσκις μετέβαινεν ἐριππος πρὸς τὸν οἶκον τῆς Βιολάντης, ὅτι ἡ κατάκτησις του ἦτο βεβαία καὶ ἀσφαλὴς καὶ οὐδόλως ἀπεθαρρύνετο ἐκ τῆς προσωρινῆς ματαιώσεως τῶν προσπαθειῶν του. Ὁ Κάσπαρ ἦτο πάντοτε ἐν τῇ μικρᾷ του ἐπαύλει, ὅχι διότι εἶχε τὴν ἐλαχίστην ὑπόψιν ἢ δυσπιστίαν εἰς τὴν πιστὴν αὐτοῦ σύζυγον, ἀλλὰ διότι ἐκρατεῖτο δέσμιος ὑπὸ τῶν ἰσχυρῶν δεσμῶν τῆς συζυγικῆς ἀγάπης. Ἐπὶ τέλους ὅμως, ἐσπέραν τινὰ, ὁ Διέγος Δὲ Φαιάρδος πλησιάζας πρὸς τὴν οἰκίαν, εἶδε μακρῶθεν τὸν σύζυγον σάττοντα τὸν ἵππον του καὶ μετ' οὐ πολὺ ἀπομακρυνόμενον κατὰ τὴν διεύθυνσιν τῆς πόλεως.

Τώρα, ὅτε ἤλθεν ἐπὶ τέλους ἡ ποθητὴ στιγμή, ἐσπευσεν ὁ Διέγος ἀνουπομόνως νὰ ῥιφθῇ, κατὰ τὰ ἔθιμα τῆς ἐποχῆς ἐκείνης, γονυπετῆς πρὸ τῶν ποδῶν τῆς Βιολάντης καὶ νὰ καταπλημμυρίσῃ αὐτὴν μὲ τὸ ἀκατάσχετον βεῦμα τῶν συνήθων ἐρωτικῶν ἐμφράσεων καὶ διαβεβαιώσεων τῆς πρὸς αὐτὴν ἀφοσιώσεώς του.

Ἡ Βιολάντη ζμειδίασεν οἰκτείρουσα τὴν ἀτοπον θέρμην τοῦ νεανίου.

„Ἠπάτηθητε ἐν τῇ ἐκλογῇ σας. Αἱ μικραὶ αὗται κωμωδία εἶναι μὲν τῇ ἀληθείᾳ λιαν διασκεδαστικαί, ἐν τούτοις ὅμως διὰ νὰ λάβῃ τις μέρος εἰς αὐτάς, πρέπει νὰ ἔχη καιρὸν νὰ τὰς σπουδάσῃ. Ἀπατᾶσθε πολὺ, κύριέ μου, ἀν νομίζετε, ὅτι ἐγὼ εἶμαι τὸ κατάλληλον πρόσωπον νὰ συμμετάσχω τῶν κωμωδιῶν σας.“

* * *

Φυσικῶς τῷ λόγῳ ἤρχισεν ὁ Διέγος νὰ ὀρμίζεται εἰς ὄλους τοὺς ἀγίους περὶ τῆς εὐκρινείας τοῦ ἐρωτός του καὶ ἐκ τῆς ὑποτρεμούσης φωνῆς του ἠδύνατο τις ν' ἀναγνωρίσῃ ψυχικὴν τινὰ ταραχὴν ἐπικυροῦσαν τοὺς λόγους του. Ἡ ἀναγνώρισις ὅμως αὐτῆ οὐδεμίαν ἠσκήσεν εὐνοϊκὴν ὑπὲρ τοῦ νεανίου ἐπιρροὴν ἐπὶ τῆς ἀκάμπτου Βιολάντης, ἀλλὰ τὸναντίον ἐξήγειρε τὸ αἰσθημα τῆς ἀξιοπροπειίας καὶ τοῦ πρὸς αὐτὴν σεβασμοῦ μέχρι τοσοῦτου βαθμοῦ, ὥστε οἱ δηκτικώτατοι καὶ πλήρεις ἀγανακτικῆς καὶ χλεύης λόγοι τῆς ἐναρέτου γυναικός καταπάγασαν τὸν δυστυχεῖ νεανίαν καὶ ἐκάλυψαν αὐτὸν μὲ θνείδος καὶ αἰσχύνῃν.

Τοσοῦτον σαρφεὶς καὶ λογικοὶ ἦσαν οἱ λόγοι τῆς Βιολάντης, τοσοῦτον ἀληθινὴ ἢ ἐκφρασις τῆς πεποιθήσεώς της, ὥστε ἐπιπέτατο καὶ σκληρὰ ὡς χάλια ἐπὶ τῆς φλογὸς τοῦ Διέγου καὶ ἐπάγωνε τὴν ἐξαψιν, ἣν εἶχε διεγείρῃ ἐν αὐτῷ ἡ παρούσα τῆς. Ὁ εὐγενὴς νεανίας ἐβλεπεν ἤδη αὐτὸν κατὰ πρώτην φθῶρὰν μὲ τοὺς ἰδίους του ὀφθαλμοὺς τοιοῦτον ὅς πραγματὶ ἦτο: ἐβλεπε τὴν ἀγλήν τῶν ἐρώτων του καταπίπτουσαν ἀψίνης ὡς πέπλον ἀπὸ τῶν ὀμμάτων του, καὶ τὴν διαγωγὴν του ἐν ὄλῃ αὐτῆς τῇ εἰδεχθεῖ γυμνότητι

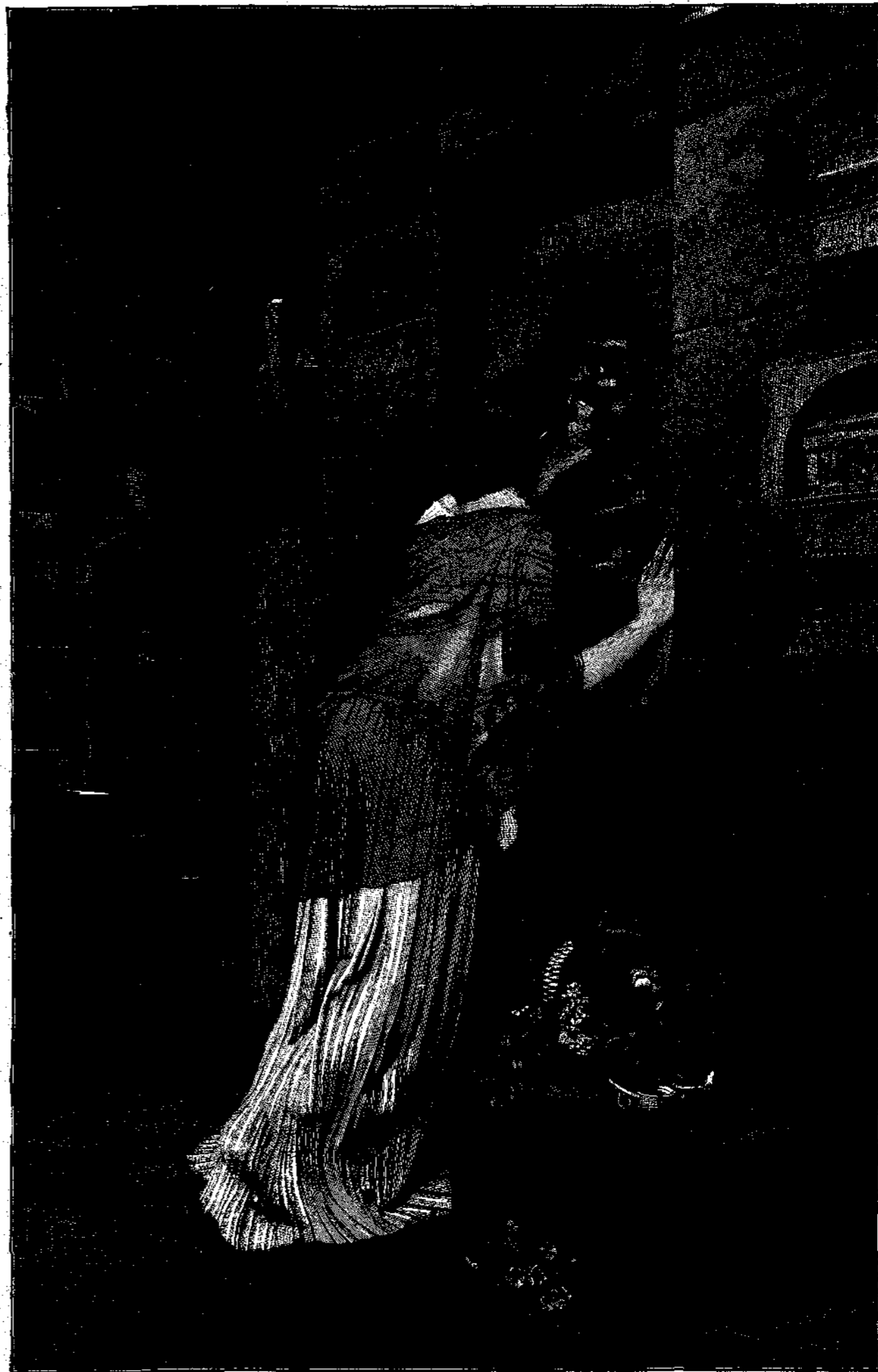
καὶ αὐτὸν — τὸν Διέγον Δὲ Φαιάρδον, τὸν ἐπίζηλον κατακτητὴν — ἐν τῷ ἀληθινῷ αὐτοῦ χαρακτήρι, ὡς βεβηλωτὴν τῆς οἰκογενειακῆς ἐστίας, ὡς ψευδῆ φίλον, ὡς προδότην, ὡς ἐκλυτον ἄνθρωπον, τοῦ ὅποιου ἡ διαγωγὴ οὔτε κἀν δι' ἀληθινοῦ τινος αἰσθηματος ἠδύνατο νὰ δικαιολογηθῇ. Τεταραγμένος, καταβεβλημένος, τρέμων ὑπὸ αἰσχύνης καὶ ἀδυναμίας, ἥτις ὡς ἀντιδρασις ἐπηκολούθησεν εἰς τὴν προτέραν του ἐξαψιν, ἠγέρθη καὶ κατέλιπε τὴν Βιολάντην, ὅπως ἐπιστρέψῃ εἰς τὸν οἶκόν του ὡς ἄλλος ἄνθρωπος. Ἀληθινὸς ἔρωτος ἠγέρθη εἰς τὰ στήθη του καὶ προὐκάλεσεν ἐν αὐτῷ τὴν στερεὰν ἀπόφασιν, τοῦ νὰ ἐγκαταλίπῃ διὰ παντὸς τὸν δρόμον, ὃν εἶχεν ἀκολουθήσῃ μέχρι τοῦδε.

Ὅσον ἀφορᾷ τὴν Βιολάντην, ἡ ἐνάρετος αὐτῆ γυνὴ κατελήφθη ὑπὸ σφοδρᾶς ἀποστροφῆς πρὸς τὴν ἐπικρατοῦσαν διαφθορὰν τῶν ἡθῶν. Εἶχε γνωρίσῃ τὸ κακὸν καὶ τὸ πονηρὸν ἐν τῷ κόσμῳ μετὰ τῆς ἀναγκαιᾶς δι' ἐκάστην γυναικὰ τῆς ἐποχῆς ἐκείνης σαφηνείας καὶ εὐκρινείας ἀλλ' ὑπῆρχε μεγάλη διαφορά μετὰ τῆς ἀπλῆς γνώσεως τοῦ κακοῦ καὶ τῆς πραγματικῆς αὐτοῦ προσπελάσεως πρὸς αὐτὴν. Ἦτο καταβεβλημένη, ἔτρεμεν ἐξ ἀγανακτικῆς καὶ ἀλγους, ἠσθάνετο αὐτὴν δυστυχῆ, ὡσεὶ μεμολυσμένην ἐκ τῆς ἀλλοτρίας διαφθορᾶς καὶ ἀξιόμειπτον διὰ τὰ πταίσματα τῶν ἄλλων, ὡς ἐὰν ὑπολανθάνουσα τις καὶ μέχρι τοῦδε ἀγνωστος κακία τοῦ ἰδίου αὐτῆς χαρακτῆρος ὑπῆρξεν ἡ ἀφορμὴ τῆς διαγωγῆς τοῦ Φαιάρδου.

Ἐσπευσεν εἰς τὸ δωμάτιον ὅπως ἀναζητήσῃ τὸ κομποχοϊνὸν τῆς καὶ δροσίση τὸ φλογερὸν τῆς μέτωπον μὲ ἀγασμὸν, ὅτε ἀψίνης προσέκρουσε τὸν πόδα εἰς τι ἀντικείμενον ἐπὶ τοῦ ἐδάφους. Ἐρριψε τὸ βλέμμα ἐπ' αὐτοῦ καὶ εἶδεν ὅτι ἀπήστραπτεν ἐξάσιον λάμπιν. Ἐκυψε καὶ τὸ ἐσῆκωσεν. Ἦτο ὠραιότατον βραχιόλιον — πολύτιμον κειμήλιον, μὲ θαυμασίους ἀδάμαντας κεκοσμημένον, οἷτινες ἔλαμπον ὡς ἀστέρες, καὶ ἐπὶ τοῦ ἔσω μέρους ἦτο ἐγκεχαραγμένον τὸ ὄνομα τῆς πλησίον εἰς τὸ οἰκόσημον τοῦ Φαιάρδου.

Ἐνῷ ἴστατο ἐκπληκτος κρατοῦσα τὸ κειμήλιον εἰς τὰς χεῖρας τῆς ἤκουσε βήματα ὀπισθεν τῆς καὶ ἐστρεψε τὸ πρόσωπον: ὁ σύζυγός της ἴστατο πρὸ αὐτῆς. Ὁ Βιλλαρεάλ, ἐπιστρέφων πρὸ τῆς συνήθους ὥρας, ἐξεπλάγη ἰδὼν ξένον ἄνθρωπον ἀπομακρυνόμενον μετὰ τοσαύτης σπουδῆς ἐκ τῆς οἰκίας του, ἀναπηδῶντα ἐπὶ τοῦ ἐπιπέδου καὶ ἐλαύνοντα μετὰ τοσαύτης ταχύτητος, ὥστε δὲν τῷ ἦτο δυνατόν οὔτε νὰ τὸν σταματήσῃ οὔτε νὰ τὸν χαιρετίσῃ οὔτε νὰ ἴδῃ το πρόσωπόν του. Ὁ Κάσπαρ ἐσπευσεν εἰς τὴν οἰκίαν του ἔμφοβος καὶ περιδεής, ὑποπτέων ἀπαίσιόν τι γεγονός. Ἐνταῦθα εἶρε τὴν σύζυγόν του ὄλως τεταραγμένην — καὶ βεβαίως ἢ ὀχρότης καὶ ὁ τρόμος ἦσαν σημεῖα οὐχὶ καθαρᾶς συνειδήσεως — κρατοῦσαν ἐν τῇ χειρὶ τοιοῦτο κειμήλιον, ὅλον αὐτὸς δὲν ἠδύνατο νὰ τῇ δωρήσῃ.

Ὁ Κάσπαρ Βιλλαρεάλ ἦτο ἄνθρωπος μὲ σφοδρὰ καὶ ἀκατάσχετα πάθη. Ἡ πίστις αὐτοῦ εἰς τὴν Βιολάντην ἦτο τόσοσιν στερεὰ καὶ ἀκράδαντος, ὥστε ἡ ἐλαχίστη ὑπόψιν ἠδύνατο νὰ προκαλέσῃ ἐν τῇ ζηλοτόπῃ καρδίᾳ του ἰσχυροτάτην ἀντίδρασιν. Ὅτε ἡ πιστὴ σύζυγος ἐστράφη πρὸς αὐτὸν μὲ τὴν συνειδησὴν ἀμεταβλήτου ἀγάπης καὶ μὲ τὴν ἐλπίδα, νὰ εἴρῃ ἐν τῷ προσφιλεῖ σὺζύγῳ τὸ μόνον φυσικώτατον κατάφυγιον κατὰ τῆς αἰσχύνῆς καὶ τῆς ἀγανακτικῆς, αἷτινες ἐπλήρουσαν τὴν καρδίαν της, ὅτε ἡ ἀθῶα γυνὴ ὄλη χαρὰ καὶ φαιδρότης, ὤρμησε πρὸς αὐτὸν μὲ ἀνοικτὰς τὰς ἀγκάλας, ὁ Κάσπαρ ὕψωσε τὴν χεῖρά του ὡς σημεῖον καταδίκης, καὶ ἐν τῇ χειρὶ του ἤστραψε κάτι τί, τὸ ὅποιον ἐφαί-

ΑΘΑΝΑΣΙΑ.

Εἰκὼν ὑπὸ Hermann Kaulbach.

σωμάτων καταλλήλων πρὸς διαμορφήν λογικῶν ὄντων ὁμοίων τῷ ἀνθρώπῳ, ἐν συνόλῳ λαμβανομένη, εἶναι πολὺ μικροτέρα ἢ ὅσον ἐκ πρώτης ὕψεως φαίνεται. „Ὅτι ἦτο ἀλαζονεία ἐκ μέρους ἡμῶν“ λέγει ὁ περίφημος ἀστρονόμος Σίμων Newcomb, „ἀν ἰσχυρίζομεθα ὅτι ἡ ὑπαρξίς λογικῶν ὄντων ἐπὶ ἄλλων πλανητῶν, ἐκτὸς τοῦ ἡμετέρου, εἶναι ἀπολύτως ἀδύνατος· ὅτι ὅμως ἡ ὑπαρξίς τοιούτων ὄντων, τοῦλάχιστον ἐπὶ τινος οἰουδὴποτε πλανήτου τοῦ ἡμετέρου ἡλιακοῦ συστήματος, εἶναι εἰς τὸν ἀνώτατον βαθμὸν ἀπίθανος ἐξάγεται ἐκ τῆς παρατηρήσεως περὶ τῆς βραχυχρονοῦ ὑποστάσεως τοῦ πολιτισμοῦ ἐπὶ τῆς γῆς, ἐν συγκρίσει πρὸς τὴν διάρκειαν

τῆς ὑπάρξεως τῆς γῆς ὡς πλανήτου. Ὡς πλανήτης ἡ γῆ ὑφίσταται πιθανῶς ἀπὸ 10 ἑκατομμυρίων ἐτῶν, μᾶλλον περισσοτέρων ἢ ὀλιγοτέρων. Ἀνθρώποι δὲ κατοικοῦσιν ἐπ' αὐτῆς κατὰ πᾶσαν πιθανότητα ἀπὸ 10,000 ἐτῶν, ἢ καὶ ὀλίγω περισσοτέρων, ὁ δὲ πολιτισμὸς ὑφίσταται ἐπ' αὐτῆς σχεδὸν ἀπὸ 5000 ἐτῶν. Ἐὰν ἀγγελὸς τις εἶχεν ἐπισκεφθῆ τὴν γῆν κατὰ ἴσα χρονικὰ διαστήματα ἐκ δεκαεπιχίλιων ἐτῶν, θὰ εἶχεν ἀναχωρήσῃ ἐκ τῆς γῆς πλέον ἢ χιλιάκις χωρὶς νὰ εἶρη ἐπ' αὐτῆς ἄνθρωπον. Κατ' ἀναλογία κρινόντες πρέπει νὰ παραδεχθῶμεν ὅτι τὸ αὐτὸ θὰ συνέβαινε καὶ εἰς ἐκεῖνον, ἔστις ἤθελεν ἐπιχειρήσῃ ὅμοιον ταξίδιον ἀπὸ πλανήτου εἰς πλανήτην καὶ ἀπὸ συστήματος εἰς σύστημα, μέχρις οὗ ἤθελεν ἐπισκεφθῆ πολλὰς χιλιάδας πλανητῶν. Καθ' ὅλα ταῦτα εἶνε πιθανὸν ὅτι σχετικῶς μικρότατος μόνον ἀριθμὸς πλανητῶν κατοικεῖται ὑπὸ λογικῶν ὄντων. Ἄν ὅμως ἀναλογισθῶμεν ὅτι ὁ ἀριθμὸς τῶν πλανητῶν ὑπερβαίνει τὰς ἑκατοντάδας ἑκατομμυρίων, βλέπομεν ὅτι ὁ ἀριθμὸς τῶν ὑπὸ λογικῶν ὄντων κατοικουμένων πλανητῶν, ἀπολύτως θεωρούμενος εἶναι ἴσως ἀρκετὰ μέγας. Πιθανὸν ὡσαύτως εἶνε ὅτι πολλοὶ ἐκ τῶν πλανητῶν τούτων κατοικοῦνται ὑπὸ ὄντων, ἅτινα ὑπερτεροῦσι μεγάλως τοῦ ἀνθρώπου ὑπὸ πνευματικῆν ἔποψιν.“ Οἱ λόγοι οὗτοι τοῦ σύφουστου Ἀμερικανοῦ ἀστρονόμου εἶναι πειστικώτατοι. Καὶ πῶς δύναται νὰ ἔχη ἄλλως τὸ πρᾶγμα! Διότι, ἂν παραδεχθῶμεν ὅτι ἐν

Η ΧΑΡΑ ΤΟΥ ΚΥΝΗΓΟΥ.

Κατὰ τὴν εἰκονογραφίαν τοῦ J. Deiker.

τῷ ἀπειρῷ χώρῳ τῶν οὐρανίων κόσμων καὶ μεταξὺ τῶν ἀπειραριθμῶν οὐρανίων σωμάτων μόνη ἡ ἡμετέρα γῆ κατοικεῖται ὑπὸ ἐμφύχων καὶ λογικῶν ὄντων, διὰ τῆς παραδοχῆς ταύτης ἀποκαθιστῶμεν ἐκ νέου τὸν ἐλάχιστον ἡμῶν πλανήτην εἰς τὴν προτέραν αὐτοῦ θέσιν ποιούντες αὐτὸν κέντρον τοῦ σύμπαντος, καὶ ἀνυψοῦμεν αὐτὸν εἰς μίαν τάξιν, τοσοῦτον ὑψηλὴν ὅσον καὶ ἀπίθανον. Ὅσονδὴποτε μεγαλοπρεπῶς ἡ θαυμασίως καὶ ἂν εἶνε διατεταγμένον τὸ σύμπαν, ὅμως τότε μόνον κυρίως ὑφίσταται, ὅταν ἀντανακλάται ἐν τῇ συνειδήσει λογικῶν ὄντων, ἀσθανομένων καὶ κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἥττον ἐννοούντων αὐτό. Ἄν ὑποθέσωμεν τὴν συνειδήσιν λογικῶν ὄντων ἀφανισθεῖσαν, κατακρημνίζεται ἑλόκληρον τὸ σύμπαν εἰς τὸ σκότος τῆς λήθης, ἀκριβῶς διότι οὐδεὶς ὑπάρχει, ὁ συνειδῶς, ὁ ἀσθανόμενος, ὁ ἐννοῶν. Τοσοῦτον σπουδαία εἶνε λοιπὸν ἡ ὑπαρξίς λογικῶν ὄντων, καὶ διὰ τοῦτο δύναμεθα νὰ παραδεχθῶμεν ὅτι τοιαῦτα ὄντα δὲν εἶναι μόνον ἐπὶ τῆς γῆς περιωρισμένα ἢ δεσμευμένα ἀλλ' εἰρρίσκονται καὶ ἐπὶ ἄλλων οὐρανίων σωμάτων, ἐν ταῖς διαφόροις χώραις τοῦ σύμπαντος. Ἐννοεῖται ὅτι δὲν πρέπει νὰ φανταζώμεθα τοὺς κατοίκους ἐκείνους τῶν διαφόρων πλανητῶν ὁμοίως κατὰ τὴν σωματικὴν κατασκευὴν πρὸς τοὺς κατοίκους τῆς γῆς, διότι τοιαύτη σωματικὴ ὁμοιότης καὶ συμφωνία εἶναι εἰς τὸν ὑπέρβατον βαθμὸν ἀπίθανος. Ὅφειλομεν καὶ δύναμεθα νὰ ἀρνεσθῶμεν εἰς τὴν πεποιθῆσιν ὅτι

ἡ ἐπιστήμη οὐδὲν ἔχει νὰ ἀντιτάξῃ κατὰ τῆς παραδοχῆς τοῦ σύμπαντος ὡς μεγάλου λογικοῦ βασιλείου, περιέχοντος εἰς τὰ διάφορα αὐτοῦ σημεῖα ὄντα λογικά. Πρὸς τίνα σκοπὸν τὰ ὄντα ταῦτα ὑπάρχουσι, δὲν δύναται ἡ ἐπιστήμη ν' ἀποφανθῇ. Ἐνταῦθα εὐρισκόμεθα ἀπέναντι ἀκατάληπτου καὶ διὰ τὸν ἀνθρώπινον νοῦν ὅλως ἀνεξερευνητοῦ μυστηρίου, ἀπέναντι αἰνίγματος τὸ ὁποῖον οὔτε ἰσχύει μέχρι τοῦδε οὔτε θὰ ἰσχύσῃ ποτὲ νὰ λύσῃ ἡ φιλοσοφία. Πρὸς λύσιν τοῦ ζητήματος τούτου οὐδεμίαν δύναμιν ἔχει τὸ τηλεσκόπιον ἢ ὁ ὕπολογισμὸς, καὶ εἰς τὴν θέσιν τούτων παρουσιάζεται ἐν πλήρει δικαιοματι ἡ θρησκευτικὴ πίστις.

1. ΧΡΙΣΤΙΑΝΟΣ Θ'. Βασιλεὺς τῆς Δανίας (σελ. 243). Δημοτελῶς ἐρωτάσθη ἡ εἰκοσιπενταετηρὶς τῆς εἰς τὸν θρόνον ἀναβάσεως τοῦ βασιλέως τῆς Δανίας Χριστιανοῦ Θ'. οὗ τὴν εἰκόνα παραθέτομεν σήμερον. Ὀλίγας ἡμέρας μετὰ τὴν ὀρκωσίαν τοῦ δευτεροτόκου υἱοῦ του Γεωργίου ὡς βασιλέως τῶν Ἑλλήνων, διεδέχθη καὶ ὁ πατὴρ Χριστιανὸς εἰς τὸν Δανικὸν θρόνον τὸν αἰφνιδίως θανόντα Φρειδερίκον VII. τῆ 15. Νοεμβρίου 1863. Ὁ βασιλεὺς Χριστιανὸς ἐγεννήθη τῆ 8. Ἀπριλίου 1818 καὶ λίαν ἐνωρίς εἰσῆλθεν εἰς Δανικὴν ὑπηρεσίαν. Τῷ 1839 ἐπεσκέφθη τὸ πανεπιστήμιον τῆς Βόννης καὶ ἠκροάσθη νομικῶν καὶ ἱστορικῶν μαθημάτων. Ὑπὸ τοῦ βασιλέως Φρειδερίκου του ΣΤ'. λίαν καὶ ἐτμᾶτο καὶ ἠγαπάτο, πολλάκις δ' ἐστάλη ὑπὸ τούτου εἰς διαφόρους αὐλὰς χάριν πολιτικῶν σκοπῶν. Τῆ 26. Μαΐου 1842 ἐτέλεσε τοὺς γάμους του μετὰ τῆς πριγκηπίσσης Λουίζης, γεννηθείσης τῆ 7. Σεπτεμβρίου 1817, θυγατρὸς τοῦ δούκῃ τοῦ Hesse-Kassel καὶ τῆς πριγκηπίσσης Λουίζης. Τὸς πᾶσι γνωστὸν, ὁπόσον εὐτυχῆς ὑπῆρξεν ὁ γάμος οὗτος. Ἐκ τοῦ γάμου τούτου ἐγεννήθησαν τρεῖς θυγατέρες καὶ τρεῖς υἱοί, ἡ πριγκηπίσση τῆς Οὐαλίας Ἀλεξάνδρα, ἡ αὐτοκράτειρα τῆς Ρωσίας Μαρία, ἡ δούκισσα τῆς Κουμβερλάνδης Θύρα, ὁ διάδοχος τῆς Δανίας Φρειδερίκος, ὁ βασιλεὺς τῶν Ἑλλήνων Γεώργιος, καὶ ὁ πρίγκηψ Βάλδεμαρ. Ἡ βασιλεία τοῦ Χριστιανοῦ Θ'. δὲν ὑπῆρξεν εὐτυχῆς. Ἐθὺς μετὰ τὴν εἰς τὸν θρόνον ἀνάβασίν του περιπλακῆς εἰς πόλεμον πρὸς τὴν Αὐστρίαν καὶ τὴν Πρωσίαν ἠναγκάσθη ν' ἀποδώσῃ εἰς αὐτὰς τὸ δουκάτον τοῦ Schleswig-Holstein, οὗ τὴν ἀπόλειαν οὐδέποτε λησιμονοῦσιν οἱ Δανοί. Ἐσωτερικῶς δὲ ἡ ἀπὸ πολλῶν ἐτῶν ὑφισταμένη μετὰ τὸν βασιλέως καὶ κοινοβουλίου διαμάχη πιεζει τὴν χώραν καὶ ἀναθερμαίνει τὰ πάθη, εὐχῆς δὲ ἔργον θὰ ἦτο ἐὰν ἐπῆρξεν συνένοχός τις. Ἐν τούτοις ὁ Δανικὸς λαὸς, ἕνεκα τῶν μεγάλων ἀρετῶν τοῦ βασιλέως Χριστιανοῦ, μετ' ἰδιαζούσης ἀγάπης καὶ ἀφοσίσεως πρόκειται πρὸς τὸν Μονάρχην του, ὡς ἀπέδειξε τοῦτο λαμπρῶς κατὰ τὰς ἐορτὰς τῆς εἰκοσιπενταετηρῆδος του.

2. Ο ΑΥΤΟΚΡΑΤΩΡ ΤΗΣ ΑΥΣΤΡΙΑΣ ΦΡΑΓΚΙΣΚΟΣ ΙΩΣΗΦ ΚΑΙ Η ΑΥΤΟΚΡΑΤΕΙΡΑ ΕΛΙΣΑΒΕΤ, μετὰ σχετιβοῦ ἀρθροῦ (ἐν σελ. 247).

3. ΑΘΑΝΑΣΙΑ. Εἰκὼν ὑπὸ Hermann Kaulbach (ἐν σελ. 251). Εὐρισκόμεθα ἐν τῇ ἀρχαίᾳ Ρώμῃ εὐρείας καὶ ὑπὸ τοῦ ἡλίου καταυγαζομένης. Διὰ τῆς Ἀπίας ὁδοῦ ἀκολουθοῦμεν τὴν νεανικὴν καὶ εὐκαμπτον μορφήν Ῥωμαίου νεανίδος, ἥτις μετὰ ἑλαστικὰ τὰ βήματα προπορεύεται ἡμῶν. Ἐν τῇ λεπτοφυεῖ χερσὶ κρατεῖ κάνιστρον πλήρες ἀνθέων καὶ λύχρον ἐξ ἐρυθρᾶς ἀργύλλου. Ὑπὲρ τὴν κατάλευκον ἐσθῆτα, ἥτις μέχρι τῶν πτεροῦν κατέρχεται σχηματίζουσα πολυαριθμῶς καὶ ἑναρμονίους πτυχάς, φέρει λεπτὴν μέλαιναν ταινίαν ὡς σημεῖον πένθους. Ἦδη κάμπει ἐκ τῆς εὐρείας ὁδοῦ εἰς παράπλευρον στενήν ὑπὸ ῥοδοδαφνῶν σκιαζομένην ἀτραπὸν. Πρὸ τινος μικρᾶς, μεταξὺ μαρμαρίνων κίβνων ἀνοιγομένης θυρίδος σταματᾷ τὸ ἑλαστικὸν βῆμα· ἐνταῦθα καθήται ἐπὶ τινος λίθου πενιχρῶς ἐνδεδυμένον παιδίον κρατοῦν

ἀνημμένον λαμπτήρα. Ἡ κόρη ἀνάπτει ἐκ τῆς φλογὸς τοῦ λαμπτήρος τὸν λυχνίσκον, ὃν φέρει μετ' ἑαυτῆς, ἐναποθέτει κερμάτιόν τι εἰς τὰς ἰσχνὰς χεῖρας τοῦ παιδὸς καὶ εἰσέρχεται διὰ τῆς θυρίδος. Μετ' ὀλίγα βήματα ἀφικνεῖται εἰς τὴν ἀποτόμως εἰς τὸ βάθος τοῦ ἐδάφους ἄγουσαν κλίμακα καὶ καταβαίνει μετὰ προσοχῆς καὶ προφυλάξεως τὰς βαθμίδας. Ἀκολουθοῦμεν αὐτὴν καὶ ἐνταῦθα καὶ ἰστάμεθα ἀμέσως ἐν τινι ἀμυδρῶς ἐκ τῶν ἀνω φωτιζομένων χώρῳ. Ὁ χώρος οὗτος εἶναι Ῥωμαϊκὸν Columbarium, μία ἐκ τῶν ὑποχθονίων ἐκεῖνων στοῶν, αἵτινες ἐν ἀπειραριθμοῖς ἐντὸς τῶν τοιχῶν κοιλωμάσι περιέχουσι τὰς ὕδρας, ἐν αἷς φυλάσσεται ἡ τέφρα τῶν τεθνεώτων. Τινὰ ἐκ τῶν πηλίνων τούτων δοχείων μαρτυροῦσι διὰ τῶν περικοσμουμένων αὐτὰ ἀνθέων καὶ στεφάνων, ὅτι πρὸ μικροῦ μόλις ἀπέθανον ἐκεῖνοι, ὃν ἡ σποδὸς ἐν αὐτοῖς περιέχεται. Εἰς τινὰ ἐκ τῶν μεγαλύτερων τοῦ τοίχου κοιλωμάτων ἴστανται καὶ τινες προτομαί. Πρὸς μίαν ἐκ τῶν προτομῶν τούτων βαδίζει ἡ νεανὶς φέρουσα τὸν λύχρον καὶ τὰ ἀνθή της. Ἡ προτομὴ αὕτη παριστᾷ ὠραίαν καὶ νεαρὰν εἰσέτι ἀνδρικήν μορφήν. Ἐπὶ μακρὸν χρόνον ἴστανται ἡ νεανὶς μετὰ συνεπτυγμένας τὰς χεῖρας πρὸ τῆς σιωπηλῆς μαρμαρίνης μορφῆς· οἱ ὀφθαλμοὶ της ὑγραίνονται. Καὶ τέλος κλίνει τὴν εὐγενῆ καὶ ὠχρὰν κεφαλὴν της πρὸς τὸ λίθινον πρόσωπον καὶ ἐναποθέτει ἑλαφρὸν καὶ γλυκίτατον φιλημα ἐπὶ τῶν ψυχρῶν μαρμαρίνων χειλέων.

Τώρα θὰ καταθέσῃ καὶ τὰ ἐν τῷ κανίστρῳ ἀνθή περὶ τὸ βάθρον τῆς μαρμαρίνης προτομῆς καὶ θὰ ὑψώσῃ τὸν λύχρον, ὅπως φωτίσῃ πρὸς στιγμὴν τὸ σιγηλὸν τοῦ τεθνεώτου πρόσωπον· ἀκολουθῶς δ' ἀποχαιρετίζῃ μετ' ἀφρονος χαριτισμὸν τὴν προσφιλεῖ εἰκόνα καὶ βραδέως θὰ ἐπιστρέψῃ οἴκαδε διὰ τῆς φεγγυβολούσης Ἀπίας ὁδοῦ. Ἡμεῖς δὲ ἀποσυρόμεθα, ὅπως μὴ ταράξωμεν τὴν νεκρικὴν καὶ πένθιμον σκηνήν, καὶ μόνον ἐν βλέμμα βίπτουμεν ταχὺ ἐπὶ τῆς ἐπιγραφῆς τῆς ὑπὲρ τὴν προτομήν, πρὶν ἀπομακρυνθῶμεν. Ἐνταῦθα ἀναγινώσκουμεν ἐν ὄνομα, τὸ ὁποῖον ἀπὸ ὀκτωκαίδεκα αἰώνων διατηρεῖται ἀλησμόνητον, τὸ ὄνομα „Catullus“. Εἶναι πραγματικῶς ἐκεῖνος, ὁ φαῖδρος καὶ εὐθυμος ποιητής, ὁ εὐνοούμενος καὶ ὁ ἀγαπητὸς τῶν θεῶν καὶ τῶν ἀνθρώπων, ὅστις ποτὲ ἐν τῇ λαμπρᾷ ἐπαύλει του ὑπεράνω τῶν γλαυκῶν κυμάτων τῆς λίμνης Benacus ἐφαλλε τὰ ἄσματά του καὶ ὅστις, ἐν τῇ ἀρχῇ τοῦ βίου του, μόλις τριακονταετῆς ἀποθανὼν εἰσήγησε διὰ παντὸς τὴν ἀτελεύτητον σιγήν; Καὶ ἡ περικαλλῆς αὕτη νεανὶς, ἥτις μετὰ σιωπηλῆς πίστεως προσήνεγεν αὐτῷ τὴν νεκρικὴν θυσίαν — τί ἦτο δι' αὐτόν; ἀδελφὴ — φίλη ἢ ἐρωμένη;

Εἶναι συγκινητικὴ εἰκὼν πιστοῦ ἔρωτος ἢ παρισταμένη ἐνταῦθα. Ἡ μεγάλη αὕτη ὑπὸ τοῦ ἐν Μονάχῳ καλλιτέχου Ἐρμάννου Kaulbach ἐκτελεσθεῖσα εἰκὼν ἦτο ἐν ἐκ τῶν χαρισιστάτων κοσμημάτων τῆς διεθνούς καλλιτεχνικῆς Ἐκθέσεως τοῦ ἔτους 1888, ἥδη δὲ εἶναι κτήμα τῆς ἐν Μονάχῳ Πινακοθήκης.

4. Η ΧΑΡΑ ΤΟΥ ΚΥΝΗΓΟΥ. Κατὰ τὴν εἰκονογραφίαν τοῦ J. Deiker (ἐν σελ. 254).

ΕΠΙΚΙΝΑΥΝΟΝ ΚΑΘΑΡΤΙΚΟΝ ΜΕΣΟΝ.

Αίαν διαδεδομένη είναι η χρῆσις μολυβδίνων σφαιριδίων πρὸς καθαρισμὸν φιαλῶν παρὰ τοῖς οἰνοπώλαις καὶ ζυθοπώλαις καὶ ἐν πολλαῖς οἰκογενεαῖς, ἴσως δὲ καὶ παρὰ πολλοῖς φαρμακοπώλαις. Ἡ μέθοδος αὕτη τοῦ καθαρίζειν τὰς φιάλας μὲ μολυβδόχονδρον (σάκαρα) εἶναι λίαν βλαβερά καὶ ἐπικίνδυνος, καὶ διὰ τῶν ὀλίγων τούτων γραμμῶν ἐπιστῶμεν τὴν προσοχὴν τῶν τυχόν ἀγνοούντων τοῦτο εἰς τοὺς κινδύνους καὶ τὴν βλάβην, ἣν δύναται νὰ ἐπιφέρει τὸ ἀνωτέρω ἀνόητον καθαρτικὸν μέσον.

Ὁ μολύβδος εἶνε δηλητηριώδης. Ἡ διὰ μολύβδου δηλητηρίασις γεννᾶται ἐν τῆς εἰς τὸ ἀνθρώπινον σῶμα εἰσοδοῦσῃ μολύβδου ἐν ἀερίωδαι, στερεῶν (κονιορτάδαι) ἢ ὑγρῶν (ἀναλελυμένων) καταστάσει. Διακρίνεται δὲ ἡ ὀξεία ἀπὸ τῆς χρονίας διὰ μολύβδου δηλητηρίασεως. Ἡ ὀξεία δηλητηρίασις προέρχεται ἐν τῆς εἰς τὸν στόμαχον εἰσοδοῦσῃ καὶ τῆς ἐντεῦθεν εἰς τοὺς χυμοὺς τοῦ σώματος μεταβάσεως μεγάλων ποσοτήτων μολυβδούχων ἀλάτων. Τὰ φαινόμενα τῆς ὀξείας δηλητηρίασεως διὰ μολύβδου συνίστανται εἰς σφοδρὸν στομαχικὸν κατάρρουν, ναυσίαν, ἔμετον, σφοδρὰς ἀληθδονίας εἰς τὴν κοιλίαν, βραδύτερον δὲ νάρκωσιν καὶ παράλυσιν τῶν μελῶν καὶ κολλᾶσις θάνατον ἐντὸς ὀλίγων ὡρῶν. Τὸ εἶδος τοῦτο τῆς δηλητηρίασεως εἶνε πολὺ σπάνιον, διότι καὶ εἰς αὐτοκτονίας καὶ εἰς ἄλλα κατὰ τοῦ πλησίον κακουργήματα προτιμῶνται συνήθως δραστικώτερα τοῦ μολύβδου δηλητηρία καὶ ἐπομένως μόνον ἐξ ἀπροσεξίας δύναται νὰ προέλθῃ ὀξεία δηλητηρίασις διὰ μολυβδούχων ἀλάτων. Συνήθεστέη ἀπ' ἐναντίας εἶνε ἡ χρονία διὰ μολύβδου δηλητηρίασις, ἡ κατ' ἐξοχὴν νόσος ὠριμένης τάξεως ἐργατῶν καὶ βιομηχάνων. Πρὸ πάντων προσβάλλονται ὑπὸ τῆς νόσου ταύτης οἱ ἐργάται ἐκεῖνοι, οἵτινες ἀσχολοῦνται μὲ τὴν κατεργασίαν μολυβδούχων σκευασίῶν, ὡς οἱ φιλῶν κατ., ἡ μολυβδοειδῶν χρωμάτων, ἡ μὲ τὴν τῆξιν μολύβδου, ὡς οἱ στοιχειοχόοι εἴτε χωνευταὶ τυπογραφικῶν στοιχείων, οἱ ἐργάται μολυβδουργείων καὶ ἀργυρουργείων κτλ. Ὡσαύτως οἱ ἀσχολούμενοι μὲ τὴν μεταχειρίσιν στερεοῦ μεταλλικοῦ μολύβδου, ὡς οἱ στοιχειοδέται καὶ οἱ γλυφεῖς τυπογραφικῶν στοιχείων καὶ οἱ παραπλησίον ἐπιτηδευμάτων ἐργάται, προσβάλλονται οὐχὶ σπάνιως ἐπὶ χρονίας διὰ μολύβδου δηλητηρίασεως. Ἐπ' ἴσης παρουσιάζεται τὸ εἶδος τοῦτο τῆς δηλητηρίασεως προερχόμενον ἐκ τῆς πόσεως ὕδατος διὰ μολυβδίνων ἢ μολυβδούχων σωλήνων βέοντος, ἢ ἐκ τῆς πόσεως οἴνων μεμιγμένων μετὰ μολυβδοσακχαρώεω. Εἰς τοιαύτας περιστάσεις δύναται μάλιστα ἡ τοιαύτη δηλητηρίασις νὰ παρουσιασθῇ ὡς ἐνδημικὴ νόσος.

Τὸ ἀριστον προφυλακτικὸν μέσον ἀπὸ τῆς διὰ τοῦ μολύβδου δηλητηρίασεως εἶνε ἡ μέγιστη καὶ ἀκριβεστάτη καὶ μέχρι σχολαστικότητος ἐπιμελής τήρησις τῆς καθαριότητος. Τοιοῦτο παράδειγμα ἀκρας καθαριότητος ἀναφέρει ὁ Δρ. Bernouilli, γράφων περὶ τινος ἐργάτου, ὅστις ἐπὶ δόκιλον τεσσαρακονταετιᾶν εἰργάζετο ἐν τινι μολυβδουργείῳ, χωρὶς ποτὲ νὰ προσ-

βληθῆ ἔπο τῆς νόσου ταύτης, ὑφ' ἧς προσεβάλλοντο πάντες οἱ ἄλλοι ἐργάται. Ὁ ἐν λόγῳ ἐργάτης διετήρησε κατ' ἄβιον τὸ διάστημα τῶν τεσσαράκοντα ἐτῶν μετὰ σχολαστικῆς συνεπειᾶς τὴν συνήθειαν νὰ νίπτῃ ἐπιμελῶς τὰς χεῖρας καὶ νὰ ἐκπύνη τὴν κοιλότητα τοῦ στόματος καὶ τὰ χεῖλη πάντοτε δασκίς ἤθελε νὰ φάγῃ ἢ νὰ πῖνῃ καὶ τὴν ἐλαχίστην σταγόνα ὕδατος ἢ ἄλλου ποτοῦ. Ἐν τῷ μεγάλῳ τυπογραφείῳ τοῦ Chaix καὶ Συντροφία ἐν Παρισίοις εἶνε ἐκτεθειμένη μὲ μεγάλα γράμματα ἡ ἐξῆς παραγγελία, ἐν σχέσει πρὸς τὴν ἐκ τοῦ μολύβδου προερχομένην κωλικὴν νόσον, ὑφ' ἧς προσβάλλονται οἱ ἐν τῷ τυπογραφείῳ ἐργάται: „Καθ' ἐκάστην ἡμέραν ὀφείλει νὰ πῖνῃ ἕκαστος ἐργάτης τρία ποτήρια θειοῦχου λεμονιάδος. Τὸ πρόσωπον καὶ αἱ χεῖρες πρέπει νὰ πλύνωνται ἐπιμελῶς πρὸ ἐκάστου φαγητοῦ. Ὅλα τὰ φαγητὰ πρέπει νὰ τρώγονται ἐκτὸς τοῦ καταστήματος. Τοῦλάχιστον ἄπαξ τῆς ἐβδομάδος ὀφείλει ἕκαστος ἐργάτης νὰ κάμνῃ ἐν θειοῦχον λουτρόν. Οἱ ὑποφέροντες ἐκ δυσκοιλότητος ὀφείλουσι νὰ πίνωσιν ὕδωρ τοῦ Sedlitz ὡς καθάρσιον. Τὰ ἐργαστήρια πρέπει ἐπιμελῶς νὰ ἀερίζωνται.“

Ἀφοῦ λοιπὸν ὁ μολύβδος εἶνε δηλητηριώδης, ἀπὸ τῆς ἐπιδράσεως τοῦ ὁποίου μόνον ἡ τοσαύτη καὶ τηλικαυτὴ καθαριότης δύναται νὰ προφυλάξῃ τὸν ἀνθρώπον, δὲν εἶνε μέγιστη ἀνοχή νὰ μεταχειρίζωμεθα ἀκριβῶς τὸ δηλητηριώδες τοῦτο πρὸς καθαρισμὸν φιαλῶν ἢ οἴου δῆποτε ἄλλου ἀντικειμένου; Ἴσως εἴπη τις ὅτι τὰ σφαιρίδια οὐδὲν μῶριον μολύβδου ἀφίρουν ἐν τῇ φιάλῃ· ἀλλ' ἀκριβῶς τὸ ἐναντίον ἀποδεικνύεται δι' ἀπλουστάτου πειράματος: ἀρκεῖ νὰ θέσωμεν μολυβδόχονδρον ἐντὸς λεκάνης ἐκ λευκοῦ γάρτου καὶ νὰ ταραξώμεν αὐτὸν ἐπὶ τινος στιγμᾶς, ὅπως ἴδωμεν ἀμέσως τὰ γλαυκόφανα ἴχνη τοῦ μολύβδου ἐπὶ τῶν παρειῶν τῆς λεκάνης. Ἡ ἐκτριβὴ αὕτη τοῦ μολύβδου γίνεται ἐτι ἰσχυρότερα ἐντὸς στερεῶν, ἐξ ὕδατος, ἀγγείων. Ὅταν λοιπὸν θέτωμεν μολύβδινα σφαιρίδια ἐντὸς ὑαλίνης φιάλης καὶ ταραξώμεν αὐτὰ, ὁ μολύβδος ἀποτρίβεται ἐτι περισσότερον ἢ ἐν τῇ χαρτίνῃ φιάλῃ, τινὰ δὲ σφαιρίδια μένουσιν ἴσως μάλιστα ἐνηρμοσμένα ἐν τῷ ἀνωμαλῷ πυθμένι τῆς φιάλης — καὶ πολλὰκις ἀπαρατήρητα ἐν φιάλαις ἐκ κεχρωματισμένης ὕδατος — καὶ ἀναλύόμενα μετὰ τῶν λοιπῶν ἀποτριμμάτων τοῦ μολύβδου ἐν τῷ περιεχομένῳ οἴνῳ ἢ ζύθῳ ἢ ἄλλῳ ὑγρῷ ἐπενεργούσιν ἐπιβλαβέστατα ἐπὶ τῆς ὑγείας τοῦ πίνοντος ἐκ τοῦ ὑγροῦ τούτου.

Πρὸς καθαρισμὸν τῶν φιαλῶν ἐφευρέθησαν ἐσχάτως τὰ σφαιρίδια τοῦ σμάλτου. Τὰ μικρὰ ταῦτα, ἐξ εἶδους τινὸς πορσελλόνης σφαιρίδια εἶναι σκληρὰ, πολὺ καταλληλότερα πρὸς καθαρισμὸν καὶ τῶν μάλλον ἀκαθάρτων φιαλῶν, ἀπληλαγμένα πάσης βλαβερᾶς καὶ διὰ τὴν ὑγείαν ἐπικινδύνου οὐσίας, καὶ πολὺ εὐδηνότερα τῶν μολυβδίνων σφαιριδίων.

Ἡ χρῆσις λοιπὸν τοσοῦτον ἐπικινδύνου καθαρτικοῦ μέσου, ὅσα τα μολύβδινα σφαιρίδια εἴτε κοινῶς σκάγια, πρὸς καθαρισμὸν τῶν φιαλῶν εἶναι καιρὸς νὰ παύσῃ.

Παρὰ τῶν ἀξιότιμων κ. κ. συνδρομητῶν μας τῶν παραγγελλάντων τὴν πρὸ τινος ὑφ' ἡμῶν ἀγγελθεῖσαν εἰκόνα τοῦ Διαδόχου Κωνσταντίνου μετὰ τῆς Μηροτῆς του, ζητοῦμεν συγγνώμην διὰ τὴν ἐπὶ τοσοῦτον ἀναβληθεῖσαν ἀποστολὴν τῆς. Ἡ ἀναβολὴ αὕτη ἐπῆλθεν ἐκ μέρους τῶν ἀναλαβόντων τὴν ἐπεξεργασίαν τῆς εἰκόνης, οἵτινες ἐνεκα τῆς ἐπισπευδέσεως ἐργασίας κατὰ τὴν ἐποχὴν ταύτην δὲν ἠδυνήθησαν νὰ τηρήσωσι τὴν δοθεῖσαν ἡμῖν ὑπόσχεσιν των. Ἡ ἀρίστη αὕτη εἰκὼν ἐτοιμασθεῖσα ἤδη ἀπεστάλη πρὸς τοὺς εἰσὶν παραγγελλάντας αὐτῆν, τιμᾶται δὲ εἰς τὸ ἐξῆς ἐνεκα

πολλῶν ἀπροόπτων δαπανῶν μας, πανταχοῦ φρ. χρ. 2½/2 ἐκάστη. Ὀλιγωτέρας τῶν 10 εἰκόνων δὲν ἀποστέλλει πρὸς οὐδενὰ τῶν Διεθνέων ἀπ' εὐθείας· ὁ ἀποστέλλων φρ. χρ. 25 διὰ 10 εἰκόνας, λαμβάνει τὴν 11ην δωρεάν. Ἡ εἰκὼν τοῦ Χαριλάου Τρικούπη διεκπεραιούται ἐντὸς τριῶν ἐβδομαδῶν τιμᾶται δὲ ἐπίσης φρ. χρ. 2½/2. κ. κ. Μ. εἰς Σμύρνην. Ἐλήφθη καὶ ὁ ἀποσταλῆ ἡμῖν ἄμα ὡς ἐτοιμασθεῖσα. — κ. Α. Π. Γ. εἰς Γουρζεβον, Α. Κ. εἰς Ἱερσόλυμα, Γ. Α. Α. εἰς Ἀρμαβήριον, Ι. Α. εἰς Θεσσαλονίκην, Ε. Ο. εἰς Σουζέ, Σ. Φ. Σ. εἰς Ταϊνάνιον, Γ. Ζ. εἰς Παρισίους.

Ἐλήφθησαν καὶ οἱ εὐχαριστοῦμεν. — κ. Γ. Κ. εἰς Τραπεζοῦντα. Ἐλήφθησαν, αἱ εἰκόνας ἀπεστάλησαν. — κ. Στ. Γ. εἰς Πειραιᾶ. Τὰς εἰκόνας δὲ λαβήτε παρὰ τοῦ αὐτῆς κ. ἀνταποκριτοῦ μας. — κ. Γ. Α. Α. εἰς Ἀρμαβήριον. Τὸ σχῆμα τῶν ἀγγελθεῖσῶν εἰκόνων ἠναγκάσθημεν ἐνεκα ταχυδρομικῶν λόγων νὰ σμικροῦμεν εἰς 45 x 32 ἐκάτοστα. Οἱ ἐν Βατοῦμ κ. συνδρομηταὶ μας παρακαλοῦνται διὰ πᾶσαν αἴτησιν νὰ ἐπευδύνωνται πρὸς τὸν αὐτὸν ἐπιστάτην τῆς Κλειοῦς μας κ. Ἰωάννην Ζαχαριδῆν, παρὰ τῷ ὁποίῳ ἂν εὐρωσι καὶ τὰς ἀγγελθεῖσας εἰκόνας.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ. Ἀργαία ἐνετικὴ μεγαλοπρέπεια. — Φραγκίσκος Ἰωσήφ. — Ἡ Δουκίτις τοῦ Μεξικοῦ, παράδοσις περὶ τῆς ὁδοῦ τῶν κερμηλίων. — Ὁ ἀστεροειδὲς οὐρανός. — Πινακοθήκη, ἥτοι ἐρμηνεῖα τῶν εἰκόνων. — Πωκίαι. (Περὶ φωτογραφίας. — Στατιστικὴ αὐτοκτονούντων. — Ὁ Δρ. Schweinfurth καὶ οἱ ἀδελφοί. — Ἡ βρετανικὴ ἐπαρχία Καναδάς. — Ὁ δέκατος τέταρτος συνδατικὸν. — Ὀκλύποδα ζῶα. — Ἡ πλουσιωτάτη βιβλιοθήκη ἐν Γερμανίᾳ. — Ἐπίκρισις. — Ἐπιστήμη καὶ Καλλιτεχνία. (Μετατροπὴ πλανητῶν εἰς δορυφόρους. — Αἱ κρίσιμοι ἡμέραι. — Παράδοξις ἀντικατοπτρισμὸς τῶν οἰκῶν τῆς Πετροπόλεως ἐν τῷ ἀέρι. — Πότε συνέβη ἡ περὶ τὸ Γαυγάμηλα μάχη; — Βιβλιοθήκη. — Ἐπικίνδυνον καθαρτικὸν μέσον. — Μικρὰ Ἀλληλογραφία.

ΠΙΝΑΚΟΘΗΚΗ. Χριστιανὸς Θ'. Βασιλεὺς τῆς Δανίας (ἐν σελ. 343). — Ὁ Αὐτοκράτωρ τῆς Αἰστρίας Φραγκίσκος Ἰωσήφ καὶ ἡ Αὐτοκράτειρα Ἐλισάβετ (ἐν σελ. 347). — Ἀθανασία. Εἰκὼν ὑπὸ Hermann Kaulbach (ἐν σελ. 351). — Ἡ χαρὰ τοῦ κυνηγοῦ. Κατὰ τὴν εἰκονογραφίαν τοῦ J. Deiker (ἐν σελ. 354).

Ἐκδότης Η. Α. ΖΥΓΟΥΡΗΣ.

Τύποις Bär & Hermann, ἐν Λειψίᾳ. — Χάριτες ἐκ τῆς Neue Papiermanufaktur ἐν Στρασβούργῳ. — Μελάνη Frey & Sening, ἐν Λειψίᾳ.